
בכל התעודות והמסמכים הוא רשום כ "ישעיהו סמיל". אך בעודו בחיים ופה בינינו ידעו רק מעטים את השם הזה. עבודתו הוא עדיין -"הושקה". 23 שנה עברו מאז מותו אחר מחלה.

* ה ה ש ק ה - זכרוננו לגריסה *

הוא היה אישיות אחראית, והוא מילא כל תפקיד בצורה מסודרת. הוא גא וריצה

בשנת 1935 והגיע לקיבוץ רמת-דוד. למעין-צבי הצטרף בשנת 1936. יליד 27.10.1915 היה, והוא הלך לעולמו ג-12.2.1967 (ב' נאדר תשכ"ז).

גם בעבר הרחוק יותר הוא היה פעיל בתפקידים מכובדים ויצר את אישיותו והתאם לזה. לפי ידיעותינו, הוא התחיל את עבודתו במגרש הספורט של "בר-כיכנא" גברלין, שם חילק כדורים, בגדי ספורט, כלים שונים ומשונים. וכל זה התנהל בסדר מופתי. כל הספורטאים הכירו אותו והתנהגו לפי דרישתו. אחר כך הוא נכנס לתנועת הנוער של "המכני הצעיר", ואחרי זמן קצר הטיל עליו וילמה שטנגר את הניהול הטכני של מזכירות התנועה בגברלין, וכדרכו - התנהלו העניינים על הצד הטוב ביותר. -

בשנת 1936 הוא בא אלינו, למעין-צבי, וכעבור זמן קצר היה אחראי לתפקידים שונים. הוא לא ריכז עבף, הוא לא הלך לפעולה איבודית, כי אם טיפל בעניינים רבים ובחוצים. -

המבנה הגופני שלו היה נמוך, והוא לא היה גבול לעבודה כבדה; אך המסירות לעבודתו היתה רבה. הוא היה קט בשעה 4.00 בבוקר, כדי להדליק את ה-"לוקס" (מבנה-נפט המופעלת ע"י לחץ). עוד לא היה לנו חשמל בקיבוץ, והושקה היה היחיד לטיפול במבורת הלוקס, כך הכלי הזה היה בחוץ כדי לספק אור טוב לחדר האוכל. לכן היה צורך בהשכמה כה מוקדמת. ואכן, כל יום היה אור !

הוא גם עזר לבחורות במטבח בכל צער ושעל, והתחזק בינו וביניהן היתה גדולה. מיד עם-גמר העבודה במטבח - הוא ירד לגאר, כדי לספל בשאיבת המים למעלה, לחד. הוא תחזק את מכון המים במסירות גדולה, כי כל המכשירים והכלים היו חייבים להיות בסדר !!

בידי הושקה היה אופנוע, מפני שפעמים מספר נמשך היום הוא ירד אל הגארות כדי לשאוב וגם כדי לפקח על מערכת המים. הפיקוח שלו היה מופתי. -

ואחד מימי השישי ישבו החברים בשעות הערב החדר האוכל לקראת קבלת-שבוע. ואז קם אחד החברים והתחיל לדבר על "אור ... ונשמל ...", והחברים, תושבי הקיבוץ, לא הבינו מה הם הדיבורים על "אור" ועל "נשמל", עד שבדלק לפתע "אור חדש" - וכבש את חדר האוכל במלואו. ההפתעה הייתה מוחצת. זרם האור הימם את כל החברים, אשר חשבו, כביכול כוח אלוהי עשה זאת. כעבור זמן קצר הבינו, כי החשמל סילק את "הלוקס" אחת ולתמיד. השמחה לא ידעה גבולות, החברים פרצו ב"הורחה" סוערת, והדיקודים במשכו עד שעות הבוקר המוקדמות. ניצני זוכר התרגשות עצומה כזאת בכל ההיסטוריה של מעין-צבי.

והסיפור היה פשוט: חברים אחדים עם החשמלאי היוונים סיכרו את האינסטלציה החשמלית באופן סודי, והתוצאה היתה משכעת. למחרת בודע לנו, כי אחד העוזרים במרצע היה חברנו הושקה.

הצביעום והרצונן-החזק לעסוק בדברים תיוריים - אלה היו החכונות הבולטות של הושקה, ותמיד הוא היה מוכן לעזור. -

אחד ההרגלים שלו היה להתהלך בבגדי עבודה גח השעות הפנאי, אך הוא עשה "ירצא מן הכלל". באחד הימים הוא הופיע בחולצה לרצה עם קישוטים מן המאה הקודמת. שאלנו אותו: מה קרה? והתשובה היתה: אחוזי תנועה לנצקב. לא פעם ראו אותו לבקות סירי בישול גדולינו, וכאשר חברה שאלה אותו לפחד הדבר, הוא ענה: "קטבטובת, זה כבוד מדי עבורך!"

ועוד הרגל היה לו: בחג הביכורים התארגנה השליחה של כלי רכב במחנה שעל החור, כדי לסייר במשק. היה צורך לסגור את הכביש היסודי-מל-נוביב לדיגעים מספר. כל שנה עשה זאת הושקה, כי הוא היה המומחה לעבודה הזאת. וכיום, כאשר עוברת השליחה של חג הביכורים את הכביש - בזכרים אנחנו החברנו הושקה.

כאשר מלאו להושקה 50 שנה, הכיבה אלה דיוקמור היחד עם דבורה כרמלי "מסירתו הפתעה" להושקה, קבל עם ועדה. שנים עברו החתנים המחיצתו במטבח, וכמרהן חנרות אחרות לפניהן. מאז 1936, מימי "כפר ביל" וימיה הראשונים של "קרוצנו מעין" בין החומות שלמטה ועד לשובת 1967 ב"מעין-צבי" שעל הכרמל - הוא חי וחיבנו. בגיל 52 הוא נפטר לאחר מחלה, וכולבו חילקנו לו את הכבוד האחרון.

יוסל ונוצרי